

Vesna Todorović

JAGODA ŽIVADINOVIĆ

Slike iz ciklusa REZONANCIJU DAJ MI BOŽE

avgust 2006.

Slike Jagode Živadinović iz najnovijeg ciklusa, nastalog posle intenzivnog ovogodišnjeg iskustva i duboke doživljenosti indijske umetnosti i kulture, ne nalikuju u potpunosti na one, na kakve smo navikli sa prethodnih njenih izložbi. Uobičajena koloristička raskoš jeste bezrezervno prisutna, možda i ojačana, ali umekšana pastelnijim tonovima; i poslovična isprepletenost linijske nervature takođe, no ovde ne "juri" u izoštreni apstraktni nedogled kosmičkog beskraja – zaustavljena je i ublažena senzualnošću međusobnih dodira sfernih površina i upadnih trouglastih zraka, kao da se ovaploćuju ljubavni susreti muškog i ženskog principa, što simbolično promovise temu erosa; slojevitost, jedna od tri glavne osobine Jagodinog slikarskog ostvarenja, ne samo da opstaje, već je obogaćena međuprostorima i u njima diskretnim, ali za čitav kontekst važnim dešavanjima. Izraženih jezikom simboličnih oznaka i prenosnih značenja.

Simbolika oblika i metaforične situacije ukazuju na složenost teme i zaodevaju je u ezoterično ruho. Postaje jasno da je Jagodin misaoni aparat svesrdno podržao ovu značajnu etapu njenog emotivnog i duhovnog sazrevanja. Na tom je putu od velikog uticaja bilo njeno duboko proživljavanje susreta sa oduhovljenim ljudima u sakralnim središtima Srbije. Počednako i iskustvovanje Indije, prilikom više uzastopnih boravaka, što je proširilo saznajne sfere na planu umetničkog nasleđa i duhovnosti koja je sve to prožela. Što se sve odrazilo na načine osmišljavanja vlastitog likovnog predloška.

Razbijanje strogosti izraza i zamena njegove ekspresivne strasnosti nežnijim jezikom iz spektra osećanja ljubavi, proishodili su iz veoma ličnih tematskih oznaka. Postavila ih je u predele duha, u jedini istiniti mizanscen za odigravanje tajanstva invokacije ljubavlju. Iz svakodnevice je ponela upečatljivost dunavskih vizura, pred kojima se nije mogla odupreti ujedinjujućoj moći prirode i panteističkom genu predaka. Zato nas ne čudi previše što je Sunce glavni protagonista ove male poetične drame.

I naziv izložbe nedvosmisleno ukazuje na molitveni status slikane tematike. Da se podsetimo tog njenog uzvika: Rezonanciju daj mi Bože! Ne znam da li sam ikad čula, ili odgovorila molitvu, koja bi svojim obraćanjem bolje sažela sve što je suštinski važno za bilo koju jedinku. To je molba za aksijalnu nit i života i duhovnosti, koja će artikulisati sva htenja i sva validna ostvarenja. Nit, koja bi, osim osmišljavanja kreativnih poduhvata i životne ucelovljenosti, ukazala na put ka onom kome je upućen ovaj doziv. Put na kome će se sve objediniti. Svedoci smo da je izvodeći ove slike sa žarom, isto onoliko duboko iskreno, koliko i promišljeno, Jagoda predočila poetizovanu ličnu filozofiju, ujedinjujući, sa jedne strane svesnost i ratio, a sa druge dragocene emocije i iracionalnost autentičnog umetnika. Ishod njenog poduhvata bi se mogao uporediti sa poemom, čiji svaki stih saopštava različite misli i unutrašnja stanja kazivača. Nalik je spomeniku, tvrdom monolitu, sazdanom od kreativnog, emotivno-mentalnog i duhovnog izgaranja, na kome je isklesano slovno znakovlje početka i kraja. Od az, što je ja, do ižice. Koristeći i sanskrska i slovenska pismena, želela je da naglasi podudarnost hrišćanskog i vedskog duhovnog polazišta: Ja sam početak i kraj.

Slike u ulju Jagode Živadinović su kao i uvek impozantne, rečite, ubedljive. Na sve načine, kojima raspolaže jedno likovno delo. Većinom su novijeg datuma, i bez preterivanja, nastale u jednom dahu!